

**КОНТРЕКТИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ
ЗА ПРОМЕНИ В ЗИД НА ЗАКОНА ЗА ПАТЕНТИТЕ И РЕГИСТРАЦИЯТА
НА ПОЛЕЗНИТЕ МОДЕЛИ**

I. По материята свързана с патентите и полезните модели.

1.1. По чл. 49, ал. 2

Предлагаме текстът чл.49, ал.2 да придобие следния вид:

„Искането се подава до три месеца след отпадането на причината за пропускане на срока, но не по-късно от една година от изтичане на пропуснатия срок.“

Мотиви:

От мотивите към Проекта не става ясно защо се предлага подобно драстично съкращаване на срока, в който може да бъде поискано възстановяване на пропуснат срок. Считаме, че предложеното съкращаване подлага на значителен риск интересите на заявителя, който в срок от един месец от отпадане на пречката може да не е физически в състояние да организира защитата на своя интерес, включително когато става въпрос за чуждестранни заявители, макар и същите да действат чрез местен ПИС. Нещата стоят по същия начин и по отношение на общия срок от три месеца от изтичане на срока, чието възстановяване се иска. Причините за пропускане на срока могат да бъдат продължително заболяване на заявителя, което да надхвърля три месеца. При това положение същият би бил обективно възпрепятстван да поиска възстановяване дори в максимално предложенния срок. **В случая става въпрос за обект на индустриална собственост (изобретение или полезен модел), който не може просто да бъде заявен отново след прекратяване на производството поради пропуснат и невъзстановен срок, тъй като е възможно да е изгубил новост/изобретателска стъпка в резултат на предходното заявяване и публикация.** Ето защо необоснованото съкращаване на срока би могло да рефлектира директно и непоправимо върху защитимостта на предложено техническо решение, зад което стоят огромни икономически интереси.

Предложеното съкращаване на срока не отчита обстоятелството, че значителна част от заявителите са такива с местожителство и седалище в чужбина. При тези случаи връзката на представителя със заявителя не е пряка, а се осъществява чрез неговия патентен представител, който може да се намира и в трета държава. Не е съобразена и необходимостта от физическо време за превод на информацията и/или документите на езика на заявителя, време за кореспонденция по пощата (заявителят не винаги разполага с бърз и надежден интернет) възможна голяма часова разлика и официални празници в държавата на заявителя и/или неговия патентен представител – обективни обстоятелства, които „изяждат“ срока.

Срокът от три месеца, съответно една година съществува в този си вид от приемането на Закона за патентите през 1993 г. и напълно съответства на срока в Правило 136, ал.1 на Европейската патентна конвенция (EPC), (*Any request for re-establishment of rights under Article 122, paragraph 1, shall be filed in writing within two months of the removal of the cause of non-compliance with the period, but at the latest within one year of expiry of the unobserved time limit.*).

В преобладаващата част от случаите срокът не рефлектира и върху правата и интересите на трети лица, доколкото след публикацията заявката става част от състоянието на техниката, без значение дали производството по нея е прекратено поради пропуснат срок. Съкращаването му няма да доведе и до повишаване бързината на производството, тъй като неспазването на срока води до неговото прекратяване. Ето защо предлагаме срока да остане такъв какъвто е по настоящем.

1.2. По чл. 75д, ал. 3

Въпреки, че поддържаме принципните си възражения срещу отпадане на публикацията на описанието, претенциите и чертежите към патента изразени в рамките на общественото обсъждане на Проекта, считаме, че коригираното предложение на Патентно ведомство внесено в Народното събрание в известна степен гарантира публичността на информацията отнасяща се до патента.

Ето защо предлагаме само прецизиране на текста на чл.75д, ал.5:

„Когато в резултат на проверката не се констатира нередовности или нередовностите са отстранени, на заявителя се указва да заплати в тримесечен срок от получаване на съобщението такса за регистрация, такса за издаване на свидетелство за регистрация, такса за публикация в Официалния бюлетин на Патентното ведомство на съобщение за регистрацията заедно с независимите претенции по регистриран ползван модел. След изтичането на този срок таксите може да бъдат заплатени в допълнителен 30-дневен срок, като се дължат в двоен размер. Ако в този срок таксите не бъдат платени, заявката се счита за оттеглена.“

1.3. По чл. 72в, ал. 6

Предлагаме текстът на чл. 72в, ал. 6 да придобие следния вид:

Когато се установи, че към искането не е приложен превод и/или не е заплатена таксата за публикация, притежателят на европейския патент се уведомява за това, като му се предоставя възможност за отстраняване на нередовностите до изтичане на срока по ал. 1 или в едномесечен срок от получаване на уведомлението, ако този срок изтича по-късно. Ако притежателят не отстрани констатираните нередовности в указания срок, държавен експерт по чл. 83, ал. 2 взема решение за отказ от признаване действието на европейския патент на територията на Република България.“

Мотиви:

Предложеният 3-дневен срок е дискриминационен по отношение на чуждестранните заявители, които са по-голямата част от заявителите. Той е крайно недостатъчен и по отношение на българските заявители. Освен това, той може да съвпадне с официални празници и да бъде сведен до нула, тъй като не е посочен в „работни дни“. Всички аргументи, изложени във връзка чл. 49, ал. 2 по-горе са валидни

и в този случай. Съкращаването на този срок няма никаква сериозна обосновка и освен това не води до каквото и да е съществено ускоряване на процедурата.

II. По материята свързана с представителството пред Патентното ведомство.

2.1. По въпроса с представителството пред Патентно ведомство от страна на адвокати, които не са вписани представители по индустриална собственост.

Възразяваме категорично срещу така направеното предложение и настояваме предложените изменения в чл. 3, ал. 1 и 2; чл. 35, ал. 4; чл. 36; чл. 72в, ал. 3; чл. 75, ал. 2, т. 1; чл. 75в, ал. 1, т. 3; чл. 91, ал. 3 от ЗПРПМ, засягащи осъществяване на представителството пред ПВ от страна на адвокати, респективно параграфи 48, 49, 50 и 51, предвиждащи съответни изменения в този смисъл в ЗМГО, ЗПД, ЗЗНСРПЖ и ЗТИС да отпаднат.

Мотиви:

Решение на Министерски Съвет № 704 от 5 октомври 2018 година за приемане на мерки за трансформация на модела на административно обслужване, в чието изпълнение се предлагат значителна част от промените в ЗПРПМ в нито една своя част, включително приложение № 1, не предвижда разширяване кръга на лицата имащи право да осъществяват представителство пред Патентно ведомство. Направеното в този смисъл предложение е изключително по инициатива на Патентно ведомство и не е съобразено нито с други относими към въпроса правни норми, нито с интереса на стопанските субекти, нито с реалностите в страната.

Мотивите за измененията, допускащи адвокати без правоспособност на ПИС да извършват представителство пред ПВ, могат да се разделят на 3 групи:

– *в административната фаза заинтересованите лица се представляват от едно лице, което може и да не е адвокат, а в съдебната фаза на защита - само от адвокат, не са достатъчно благоприятни за потребителите на тази услуга. На практика законодателството е установило за тези лица една допълнителна тежест, която има и административен и финансов характер, тъй като налага ангажирането на двама представители и изисква отделянето на повече време и финансови ресурси, като същевременно затруднява защитата. Адвокатите притежават необходимия образователен ценз, съгласно действащото законодателство, и единственото което ги различава от вписаните представители е органът, пред който са положили изпит;*

– *подобна практика имат много други държави членки, между които Италия, Германия, Франция, Холандия, както и Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост и др.;*

– *разширяването на кръга от лицата, които могат да осъществяват представителство пред Патентното ведомство, ще доведе до увеличаване на конкуренцията на пазара на тази услуга, а оттам и до повишаване на качеството на предоставянето ѝ, до по-ниски разходи за потребителите и ще бъде изцяло в интерес на заявителите.*

По тези мотиви може да се възрази следното:

а) Абсолютно невярно е, че в момента законодателството е установило допълнителна тежест с административен и финансов характер, която да налага

ангажирането на двама представители и изисква отделянето на повече време и финансови ресурси, като същевременно затруднява защитата.

Защитата на заявителите и притежателите на права във всяка една фаза на производството – пред Патентното ведомство и пред съда – може да се осъществява от едно-единствено лице, а не от две. Нито в административната фаза, нито в съдебната фаза, заявителите и притежателите на права не отделят „време и финансови ресурси“ за двама представители едновременно; един представител може да осъществява услугата в административното производство, един представител може да я осъществява и в съдебното. Доколкото законодателството, а и практиката, са наложили заплащане на възнаграждение на представляващия за всяка отделна фаза и/или инстанция на производството, осъществяването на представителството пред Патентно ведомство и пред съд от различни лица не налага и допълнителна финансова тежест.

Макар на практика да е възможно за защитата на едно лице да бъдат ангажирани повече от един представител, то това става изключително по желание на клиента, **тъй като законът по никакъв начин не изисква това да се случва едновременно и, съответно, да води до повече разходи. Напротив, подобни случаи имат своето основание в експертизата, която може да предложи един представител по индустриална собственост, респ. един адвокат.** Производствата пред Патентното ведомство по заявяване на изобретения и полезни модели и по обявяването на недействителност на патентите/регистрациите на тези обекти задължително изискват специални технически знания, каквито един адвокат няма как да притежава в резултат само на юридическото си образование. Същото важи за производствата по спорове, свързани с всички обекти на индустриалната собственост – опозиционните производства, производствата по възражения, отмяна и заличаване на регистрации на марки и промишлени дизайни пред Патентното ведомство изискват специални знания за експертизата на тези обекти, а не знанията на лица, издържали като студенти изпита си по право на интелектуалната собственост и в последствие изпита си за адвокати. С други думи, без нужната специализация в експертизата на обекти на индустриална собственост, каквато притежават лицата с инженерно образование, адвокатите не притежават необходимия образователен ценз за осъществяване на дейност в областта на изобретенията и полезните модели; нямат такъв ценз и експертиза и по отношение на останалите обекти на индустриална собственост, ако не притежават необходимите за защитата им експертни неправни познания, които към момента се признават за придобити единствено в резултат от положен изпит за представител по индустриална собственост.

б) Независимо от хипотетичното „увеличаване на конкуренцията“ при положение, че на адвокати без квалификацията на представители по индустриална собственост бъде дадена възможност да представляват заявители и правопритежатели пред Патентното ведомство, това по никакъв начин няма да доведе нито до по-ниски разходи, нито до повишаване на качеството на услугите.

Отделно, липсата на експертиза на адвокатите без положен изпит за представители по индустриална собственост в аспектите, посочени по-горе, не само няма как да повиши качеството на услугите, изискващи представителство пред Патентното ведомство, а на практика ще лиши заявителите и правопритежателите от адекватна защита – както вече бе посочено, тази защита в административната фаза на един спор не изисква правни, а специални експертни познания.

в) Във връзка с твърденията за аналогична практиката в други държави, следва да се отбележи, че в Германия например, адвокатите може и да могат да осъществяват представителство пред всякакви административните органи, но за сметка на това, представителите по индустриална собственост имат право да представляват и пред съд (по принцип за да си ПИС в Германия задължително трябва да имаш правна и инженерна квалификация едновременно). Законът за адвокатурата в Германия на практика не ограничава представителството на адвокатите, но изрично отбелязва фигурата на представителите по индустриална собственост, с които другите адвокати могат да се сдружават. Накратко забрана няма, но е ясно, че представителството не се осъществява практически от лица без специализация по закона за представителите по индустриална собственост, които имат задължително правно и техническо образование. Известно е, че дори съдиите в патентните съдилища в Германия не са само юристи.

Що се отнася до „практиката на EUIPO“, то пришиването на тази институция към мотивите на Патентно ведомство е абсурдно и крайно спекулативно, като, според нас цели единствено да придаде тежест на мотивите, без обаче да отчита факта, че специалистите в областта също са запознати с нормативната база уреждаща представителството пред Службата.

Съгласно чл.120, т.1 от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския Съюз:

„Представителството на физическите или юридическите лица пред Службата може да бъде осъществявано само:

а) практикуващ юрист, който се ползва с правоспособност на територията на една от държавите — членки на Европейското икономическо пространство, с място на стопанска дейност в рамките на Европейското икономическо пространство, доколкото има право в рамките на посочената държава членка да действа като представител по въпросите на марките;

б) от професионални представители, чиито имена фигурират в списъка, който се води за тази цел от Службата.“

а съгласно чл.78 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността:

„1. Съгласно настоящия регламент, представителството на физическите или юридическите лица при образувано производство в Службата, може да се осигури от:

а) всеки практикуващ юрист, който има право да практикува на територията на една от държавите членки и е с основно място на дейност в рамките на Общността, доколкото има право в посочената държава, да действа като представител по въпроси по индустриална собственост;

б) от всеки професионален представител, чието име е вписано в списъка на професионалните представители, посочен в член 89, параграф 1, буква б) на регламента за търговската марка на Общността.

в) лицата, чиито имена са вписани в списъка на професионалните представители по въпросите на дизайна, посочен в параграф 4.

2. Лицата, посочени в параграф 1, буква в) не са оправомощени да представляват трети страни в производство по дизайн, за което е сезирана Службата.

3. Регламентът по прилагане предвижда дали и при какви условия представителите са длъжни да депозират в службата подписано пълномощно, което да се приложи към досието.

4. В специалния списък на одобрените пълномощници по дела за промишлен дизайн може да бъде вписано всяко физическо лице:

а) което е с националност на една от държавите-членки;

б) има адрес на дейност или месторабота в Общността;

в) има право да представлява физически или юридически лица по въпроси за промишлен дизайн пред централните служби по индустриална собственост на държава-членка или пред Бюрото за промишлените дизайни на Бенелюкс. Когато в тази държава, правото на представителство на физически или юридически лица по дела за промишлен дизайн не са подчинени на изисквания за специализирана професионална квалификация, лицата, заявяващи искане да бъдат вписани в списъка трябва да са практикували по дела за промишлени дизайни в централната служба за индустриална собственост на съответната държава в продължение най-малко на пет години. От това условие за упражняване на професията са освободени лица, чиято професионална квалификация по делата за промишлен дизайн, представителството на физическите или юридически лица пред централната служба по индустриална собственост на държава-членка, е официално призната, съгласно нормативната уредба на тази държава.

Очевидно, според тези текстове (извън кръга на професионалните представители), представителство пред Службата не може да осъществява автоматично всеки правоспособен адвокат от държава-членка, а само лице, на което съответната държава-членка е признала правото за представителство пред националното си ведомство, без дори да има изискване това лице да е адвокат или (съгласно регламента за дизайна на Общността) дори юрист. В този смисъл, позицията на ведомството, че EUIPO е пример в подкрепа на застъпената в ЗИД на ЗППМ концепция е откровено невярна и заблуждаваща, целяща (отново) да придаде привидна тежест на изложените в мотивите аргументи.

В мотивите се посочват едва четири от общо двадесет и осем държави-членки на ЕС, в които представителството пред ведомството може да бъде извършвано от редови адвокат, като следва да се има предвид и факта, че в Холандия например не се извършва експертиза на патенти, а защитата е изцяло на отговорност на заявителя и дали тя е налице или не се решава от съда. Всички посочени държави са от Западна Европа и се отличават със строгата професионална отговорност на адвокатите, довела като краен резултат до тясното им профилиране и невъзможност дори да консултират, без да са експерти в дадена област, камо ли да извършват формално представителство. **Професионалното представителство пред националното ведомство се осъществява задължително от лице положило съответен квалификационен изпит във всички държави от Централна и Източна Европа, както и в големи и развити държави като Великобритания, Испания, Швеция и Финландия. Ето защо опитът на Патентно ведомство да разведни пазара и да го напълни с некомпетентни в тази тясна и специализирана област адвокати следва да бъде категорично отхвърлен.**

2.2. По чл. 3, ал. 2 и параграфи 48, 49, 50 и 51

Предлагаме чл. 3, ал. 2 да остане в сега действащата си редакция, като същото важи и за чл. 3, ал. 2 от ЗМГО (параграф 48), чл. 5, ал. 2 от ЗПД (параграф 49), чл.5, ал.2 от ЗНСРПЖ (параграф 50) и чл.4, ал.2 от ЗТИС (параграф 50).

Мотиви:

С предложените изменения на чл.3, ал.2 отпада задължителното представителство от ПИС пред Патентно ведомство на лица, които нямат постоянен адрес или седалище в Република България, стига те да са установени в Република България или в друга държава членка на Европейския съюз, в държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или в Конфедерация Швейцария.

Подобна практика не съществува в нито една друга държава-членка на ЕС, с изключение на Финландия, където обаче заявителят е длъжен да комуникира с ведомството само на финландски, което практически предполага ползването на специализирана помощ. Подобна практика не съществува и в нито една друга голяма и развита държава извън ЕС. Подобна практика не съществува дори в Европейското Патентно ведомство и EUIPO, които българското Патентно ведомство (с право) разглежда като свой еталон.

Съгласно чл. 133 ал. 2 от Европейската Патентна Конвенция:

„Физически и юридически лица, които нямат местожителство или седалище в дадена договаряща страна, се представляват от професионален представител и действат чрез него във всички производства, установени от тази конвенция, с изключение на подаването на европейската патентна заявка; в Правилника за прилагане може да се предвидят и други изключения“.

Съгласно чл.119, т.2 от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския Съюз:

„Без да се засягат разпоредбите на параграф 3, второ изречение от настоящия член, физическите или юридическите лица, които нямат постоянен адрес или основно място на стопанска дейност, или истинско и действително промишлено или търговско предприятие в Европейското икономическо пространство, се представляват пред Службата в съответствие с член 120, параграф 1 във всички производства, предвидени в настоящия регламент, с изключение на подаването на заявка за марка на ЕС.“,

а съгласно чл.77, т.2 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността:

„Без да се засяга параграф 3, алинея втора, физическите или юридически лица, които не са с местожителство, нито имат основно място на дейност, нито реално и действително промишлено или търговско установяване в Общността трябва да бъдат представлявани пред Службата, съгласно член 78, параграф 1, при производство в Службата, учредена по силата на настоящия регламент, освен в случай на подаване на заявка за регистриран промишлен дизайн на Общността. Други изключения могат да бъдат предвидени по регламента за прилагане.“.

Основните причини да бъде предвидено задължително местно представителство в световен мащаб са две – от една страна, да се улесни движението по преписките, своевременното получаване на кореспонденцията и процесуалната бързина, а от друга да се гарантират интересите на заявителя, от който не може да се очаква да познава особеностите на националните процедури, сроковете за осъществяване на отделните действия и т.н.

Въвеждането на нов чл. 4а с изискване за посочване на адрес за кореспонденция в страната решава само частично този проблем.

С премахването на задължителното местно представителство българското Патентно ведомство, ще изпадне в ситуация, в която ще трябва да обяснява процедурите на чужденци, отново без гаранция, че те са ги разбрали и, че могат адекватно да защитят интереса си. От това може да се очаква само допълнителен хаос и напрежение между заявителя и ведомството или между ведомството и третите лица – участници в производството.

Нито един акт на ЕС, нито пък друг международен акт, към който България се е присъединила, не задължава страната ни да премахне задължителното местно представителство пред Патентно ведомство. Ето защо, ние считаме, че предложените промени в чл.3, ал.2 от ЗППМ и другите аналогични на тях разпоредби са абсолютно лекомислени, ще доведат не до подобряване, а до влошаване положението както на чуждестранните, така и на местните заявители и в края на краищата ще влошат значително работата на ведомството.

Така направените предложения не кореспондират по никакъв начин с идеите на ведомството за отваряне пазара на услугите по представителство, тъй като най-малко номинално би следвало да доведат до спад в ползването на услугите.

2.3. По чл. 89

Предлагаме текстът на чл. 89 да придобие следния вид:

Дружество на представители по индустриална собственост

Чл. 89. (1) Представители по индустриална собственост могат да образуват дружество на представители по индустриална собственост. Дружеството на представители по индустриална собственост е юридическо лице.

(2) Дружеството на представители по индустриална собственост може да съществува в една от следните правно-организационни форми:

1. Дружество учредено по реда на Търговския закон.

2. Адвокатско дружество учредено по реда на Закона за адвокатурата.

(3) В дружество на представители по индустриална собственост не могат да членуват или да се обединяват лица, които не са представители по индустриална собственост.

(4) Дружества на представители, установени в друга държава - членка на Европейския съюз, в държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или в Конфедерация Швейцария, се вписват в регистъра, когато лицата, които представляват дружеството и действат постоянно като представители в Република България, отговарят на условията по чл. 85.

(5) Отношенията между участниците в дружеството се уреждат от закона, по който е учредено дружеството.

(6) Дружество на представители по индустриална собственост, чийто капитал е разделен на акции, не може да емитира безналични акции или акции на приносител.

(7) Дружеството на представители по индустриална собственост и представителите по индустриална собственост участващи в него не могат да представляват клиенти, които имат противоречиви интереси.

(8) Участието в дружество на представители по индустриална собственост не ограничава участниците в него за самостоятелно упражняване на професията, ако друго не е предвидено в акта за учредяването на дружеството. В това им качество те имат всички права и задължения съгласно закона.

(9) За извършване на представителство клиентът упълномощава дружеството.

(10) Дружеството извършва представителство чрез посочени от него и вписани в Регистъра представители по индустриална собственост, които упражняват професията от името на дружеството.

(11) Клиентът има право да избира и да упълномощава за представителство конкретен представител по индустриална собственост упражняващ професията от името на дружеството, независимо от това, че договорът е сключен с дружеството.

(12) Дружеството извършва представителство само по отношение на обектите на индустриална собственост, за които лицата упражняващи професията от името на дружеството имат право да я упражняват. Когато лицата, упражняващи професията от името на дружеството имат право да я упражняват по отношение на различни обекти на индустриална собственост, действията по представителството свързано с конкретен обект се извършват от лице с право да упражнява професията за категорията обекти, в които конкретния обект попада.

(13) Всеки представител по индустриална собственост упражняващ професията от името на дружеството отговаря лично за вредите, причинени на клиента. Дружеството отговаря солидарно с представителя по индустриална собственост упражняващ професията от негово име.

(14) Признание на професионалната квалификация на чуждестранните представители, които ще упражняват професията от името на дружеството, става по реда на чл. 88.

Мотиви:

Както предходната, така и действащата Наредба за представителите по индустриална собственост предвиждат съвместното упражняване на професията да може да се осъществява във всички допустими от закона форми – дружества, съдружия и т.н. Понастоящем в болшинството от случаите, в които е налице формално обединение на представители по индустриална собственост, то е институционализирано в юридическо лице – търговско или адвокатско дружество.

Ние категорично заставаме зад допускането на всички приемливи форми на обединяване на представителите по индустриална собственост, които обслужват техните интереси и не противоречат на духа на закона. По тези причини за нас остава абсолютно непонятно защо Патентно ведомство елиминира от кръга на възможните форми на обединяване на представители по индустриална собственост адвокатските дружества регистрирани по Закона за адвокатурата. Това, освен всичко друго, противоречи на идеята за либерализиране на пазара лансирана от ведомството посредством отварянето му към адвокатите на свободна практика. Според нас сме изправени пред явно неразбиране на материята с обединенията на представители по индустриална собственост, обстоятелство, което личи от предложенията от ведомството текст на чл.91, ал.3.

Считаме, че Патентно ведомство необосновано смесва представителството пред ведомството, което ако бъде приет Проекта в предложения му вид, ще могат да

извършват адвокатските дружества и съдружия (чрез обединените в тях адвокати) с дейността и в частност представителството, което извършват и ще могат да извършват обединени в рамките на дружество представители по индустриална собственост. Именно това неразбиране води до отричане възможността като дружества на представители по индустриална собственост да могат да се регистрират и адвокатски дружества. Разбира се този проблем е част от общия хаос, който ще се създаде с предоставяне възможност на общопрактикуващите адвокати да извършват представителство пред ведомството, който обаче беше подробно анализиран по-горе и няма нужда да бъде повтарян и тук. Опитът на ведомството да се предпази от ефекта на този хаос, обаче е несъстоятелен и откровено дискриминационен.

В случай, че Проектът бъде приет в предложения вид, представителството пред ведомството ще може да се осъществява от две категории субекти – от представители по индустриална собственост, които може и да не са юристи по образование и от адвокати. Качеството представител по индустриална собственост се придобива след полагане на изпит и вписване в специален регистър, но то може да бъде придобито и от лице, които има качество на адвокат, в който случай то ще има две качества, като в кое си качество ще извършва представителството е въпрос на негови личен избор.

В този смисъл считаме, че изкуствено се поставя бариера пред представителите по индустриална собственост, които имат качеството и на адвокати да се обединяват в адвокатски дружества, които на свой ред да се регистрират и като дружества на представители по индустриална собственост, стига да отговарят на изискванията на закона.

Аргументът на Патентно ведомство, че адвокатското дружество не е по същество „дружество на представители по индустриална собственост“ е откровено нелеп, тъй като „по същество“ такова не е и търговското дружество, освен ако в него не участват лица, които имат качеството „представител по индустриална собственост“.

Освен това подходът на ведомството е явно дискриминационен, тъй като ако адвокати искат да осъществяват дейност чрез дружество на представители по индустриална собственост, те трябва да учредят дружество по Търговския закон и да ангажират външен управител (лице, което няма качеството на адвокат), тъй като Законът за адвокатурата им забранява да управляват и представляват търговски дружества.

Няма нито едни смислен аргумент срещу това дружества на представители по индустриална собственост да могат да съществуват и като дружества по Закона за адвокатурата, поради което считаме, че ЗПРПМ следва да ги включи в кръга на възможните субекти.

В хода на общественото обсъждане на Проекта предложихме в разпоредбата за дружества на представители по индустриална собственост да бъде предвидено, че в дружество на представители по индустриална собственост не могат да членуват или да се обединяват лица, които не са представители по индустриална собственост. **Няма никаква логика да се създава особен вид правен субект „дружество на представители по индустриална собственост“, който подлежи на специална регистрация, но чиито правен режим по никакъв начин не се различава от този на обикновените търговци. Нещо повече, според Проекта, във вида, в който е внесен в**

Народното събрание е достатъчно само 1 от съдружниците да е представител по индустриална собственост и дружеството може да се впише в регистъра по чл.90 с всички произтичащи от това последствия, което е правен абсурд. За съжаление, по неясни за нас причини, тази концепция беше отхвърлена с бланкетния мотив, че представлявала ограничение по смисъла на чл.11 от Закона за дейностите по предлагане на услуги, без обаче да се посочва на кое точно предложение от чл.11 не съответства концепцията. За улеснение, ще припомним текста на чл.11, ал.1 от ЗДПУ, според който:

(1) За предоставяне на разрешение за достъп до услуги или упражняване на дейност по предоставяне на услуги не може да се поставят изисквания:

1. свързани с националността на доставчика, на неговия персонал, на лицата притежатели на дялове или акции, на членовете на управителните или надзорните органи на доставчика или за местоживеене в Република България на тези лица, а в случаите на юридически лица - за адрес на управление в Република България;

2. ограничаващи правото на установяване в повече от една държава членка и/или за вписване в идентични регистри и членство в професионални организации или сдружения на повече от една държава членка;

3. ограничаващи свободата на доставчика да избира между основно и вторично място на установяване, както и да избира начина на установяване чрез представителство, клон или дъщерно дружество;

4. за реципрочност с държавата членка, в която доставчикът вече е установен, освен в случаите на реципрочност, предвидени в правото на Европейския съюз относно енергетиката;

5. за доказване на пазарна необходимост, оценка на икономическия ефект от дейността или оценка, доколко дейността е подходяща за икономическите цели, заложени от компетентния орган в неговите стратегически документи;

6. за пряко или непряко включване на конкуренти, включително в консултативни органи; тази забрана не се отнася до случаите, когато компетентният орган е професионална организация или сдружение;

7. за предоставяне на финансова гаранция или застраховка от доставчик или институция, установени на територията на Република България;

8. (изм. - ДВ, бр. 83 от 2013 г.) за предварителна регистрация или за предходно осъществяване на дейност за определен период на територията на Република България.

Очевидно е, че в този законов текст единствено т.1 има някакво отношение към корпоративната структура и качествата на съдружниците в доставчика на услуги, но тя се отнася само до тяхната националност и местопребиваване, какъвто изобщо не е настоящия случай. Същевременно съгласно чл.11, ал.2 от същия закон:

Когато е оправдано от наложителна причина за защита на обществен интерес, който не може да бъде защитен с по-малко ограничителни мерки и не дискриминира доставчика на услуги, предоставянето на разрешение за достъп до услуги или за упражняване на дейност по предоставяне на услуги може да бъде поставено в зависимост от:

1.

2. задължение за доставчика да има специфична правно-организационна форма;

3. изисквания, свързани с притежаване на акции или дялове в дадена компания;

Явно е, че аргумента на Патентно ведомство е несъстоятелен и зад него стоят или нечии нездрави интереси или (отново) явно неразбиране на материята със сдружаванията на представители по индустриална собственост или и двете.

Касае се за особен вид отношения между дружеството и клиента, отношения с изцяло доверителен характер, а не за услуги, които могат да бъдат осъществявани и от лица без необходимата квалификация, в качеството им на съдружници и/или управители на търговски дружества. Това е повече от наложителна причина в защита на обществения интерес и доверието, което обществото има и следва да има в професията представител по индустриална собственост. Услугите (консултации и представителство) в областта на индустриалната собственост следва да се извършват само от професионални представители по индустриална собственост дори и когато дейността се осъществява в съдружие. За съжаление, предложението Проект в тази му част по никакъв начин не гарантира това. Лекомислено и необосновано се застрашават интересите на клиентите и доверието в професията.

Българското законодателство познава редица примери (все свързани с професии с висока обществена значимост) на ограничения по отношение на членския състав на дружества доставчици на услуги. Такива са например „адвокатските дружества“ и „адвокатските съдружия“ по Закона за адвокатурата, в които, съгласно чл.52 и чл.57 от закона, могат да се обединяват само адвокати. Такива са „груповите практика за първична медицинска помощ“, които се учредяват като търговски дружества или кооперации само от лекари с призната специалност по обща медицина, съответно от лекари по дентална медицина съгласно чл.14 от Закона за лечебните заведения.

Ето защо, ние считаме, че налагането на такова ограничение и по отношение на дружествата на представители по индустриална собственост е напълно обосновано и в унисон с обществения интерес.

2.4. По чл. 91

Предлагаме текстът на чл.91 да придобие следния вид:

Регистър на представителите по индустриална собственост и Регистър на дружествата и съдружията на представителите по индустриална собственост

Чл. 91. (1) В Регистъра на представителите по индустриална собственост се вписват представителите по чл. 85 и свързаните с тях обстоятелства, посочени в този закон.

(2) В Регистъра на дружествата и съдружията на представителите по индустриална собственост се вписват дружествата и съдружията на представителите по чл. 89 и 90 и свързаните с тях обстоятелства, посочени в този закон.

(3) В регистрите по ал. 1 и 2 не се вписват лица и дружества, които са вписани в регистрите на адвокатски колегии в Република България съгласно Закона за адвокатурата и които извършват представителство пред Патентното ведомство, освен когато те отговарят на условията на този закон.

(4) Регистрите по ал. 1 и 2 са публични и се публикуват на интернет страница на Патентното ведомство.

(5) Регистрите се поддържат съгласно Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност.

Мотиви:

Терминологично синхронизиране с чл.89 и чл.90, както и съобразно т.2.3 по-горе.

2.5. По чл. 95, ал.2

Предлагаме текстът на чл.95, ал.2 да придобие следния вид:

„Дружеството или съдружието се отписва от регистъра:

- 1. по негово искане, направено от лицето, което го представлява;*
- 2. когато дружеството се прекрати на основание предвидено в дружествения договор, разпоредба на Търговския закон, Закона за адвокатурата или на основание, произтичащо от законодателството по регистрация;*
- 3. когато съдружието се прекрати на някое от основанията, посочени в чл. 363 от Закона за задълженията и договорите;*
- 4. когато членовете на съдружието станат по-малко от двама, например поради оттегляне на част от членовете, поради смърт или поради настъпване на някои от обстоятелствата по чл. 86, ал. 2.“*

Мотиви:

Терминологично синхронизиране с чл.89 и чл.90, както и съобразно т.2.3 по-горе.